

Najljepši primjer rodoljublja

Djela govore više od riječi. Djela koja cine braćni par Micic (Mišić) iz Bramptona su nesvakidasnja i po svemu nenadmasna. Njihova djela prave cuda, otvaraju srca i sire ljubav, onu bratsku, istinsku, pravu ...

Radmila i Radomir Micic, zajedno sa svojim dvjema kcerkama su dosli u Kanadu prije nekih dvadesetak godina. Poceli su od nicega, kao i mnogi od nas. Marljivo su radili, izgradjivali svoje karijere, postigli pristojnu zivotnu egzistenciju i ostvarili zavidan broj prijatelja. Za sve vrijeme zivota i rada u Kanadi, Rada sama kaze da je fizicki ovdje, a srcem i dusom u Srbiji. Istinitost njenih rijeci se oslikala u njenoj strasti prema srpskoj rodoljubivoj i ljubavnoj poeziji, kojom je Rada nagradjivala svoje bliske prijatelje na kucnim sjedeljkama, kada bi im, kao iz rukava pricala pjesme. U svom repertoaru Rada ima preko stotinu pjesama i svakodnevno radi na novim. Ona poeziju ne cita, ona je upije i memorise.

Prije par godina je je dobila ponudu da podijeli talenat sirem auditorijumu i da ucestvuje u programu neke priredbe. Poznavajuci Radu, u pocetku je to radila prilicno stidljivo, ali je ohrabrila publika, koja je prepoznala da ona svoje pjesme prica srcem. Pozivi za ucesce u slicnim programima su poceli pristizati gotovo svakodnevno. Pridruzio joj se i suprug Radomir, koji ni malo ne zaostaje u svojoj privrzenosti poeziji, a uz to je i virtuoz na fruli. Na nekim njihovim zajednickim nastupima Rade bi svirao u frulicu, dok bi Rada pricala pjesme. Milina.

Nedugo zatim, Radmila je procitala reportazu Milene Markovic "Deco moja, kude li ste?" u Vecernjim Novostima o kosovskim majkama kojima su siptari oteli sinove. Mnoge majke su, otjerane s vlastitog ognjista, u potrazi za svojim sinovima otisle u Beograd, da traze pomoc od drzavnih vlasti, da im se sinovi vrate. Nikakvu pomoc, niti odgovora nisu dobile. Ova potresna i istinita prica je imala snazan efekat na Micice, koji su odlucili da pomognu na svoj nacin. Rada je bez ikakvog glumackog iskustva, samostalno napisala monodramu "Deco moja, kude li ste," gdje se transformise u lik majke Petre, kojoj su siptari odveli dva sina, Lazara i Todora. Zakazali su predstavu pod nazivom "Majko kosovska, od zlata jabuko" u Srpskom centru u Misisagi (Toronto, Kanada) i obavjestili svoje prijatelje da im je namjera da prihod poklone kosovskim majkama. Malo je reci da je odziv publike bio fantastican. Trazila se karta vise i mnogi su stojeci gledali premijerno izvodjenje. Tokom veceri Micici su prikazali dokumentarni prilog o stvarnoj licnost, majci Petri Kostic iz kosovskog sela Retimlja, nakon cega je Rada izvela svoju monodramu. Iz gledalista su se culi jecaji, a sa pozornice lelek. Ono sto se desilo te veceri u Misisagi, odjeknulo je u svim srpskim kolonijama u Kanadi, koji su pozivali Micice da izvedu isti program u njihovim mjestima. Ljudi su zeljeli da pomognu. Micici su dozivjeli ovacije i uspjeh je bio zagarantovan. Skupljeni novac Rada je licno odnijela u Beograd, gdje se upoznala sa majkom Petrom, ciji bol je prezivljavala i vjerno opisala u svojoj monodrami. Najvece iskusenje je bilo izvesti tu istu monodramu pred samom majkom Petrom. Radmila je za svoju monodramu u Beogradu dobila najvece priznanje: majka Petra Kostic je blagosiljala i zamolila da nastavi da pronosi nadu i bol kosovskih majki za svojom otetom djecom i ognjistem. Potom je stigle jos jedna nagrada: nagrada Vecernjih Novosti iz Beograda za najhumaniji podvig godine, koju je Radmili urucio predsjednika Srbije Boris Tadic.

Ne zaboravljajući svoje majke, Micici su se odlučili za još jedan projekat: da pozovu u goste u Kanadu djecu s Kosova i Metohije, djecu koja žive u gotovo potpunoj izolovanosti i strahu, iza bodljikavih žica, u getu. Nasa djeca na Kosovu svakodnevno bivaju kamenovana, psavana i pljuvana na putu do škole. Nemaju ni osnovnu slobodu da se igraju u vlastitom dvorištu, ne znaju šta znači otici na odmor sa roditeljima ili u kupovinu za nove cipele. Ova djeca nisu imala djetinjstvo, nemaju play station, niti satelitske antene. Ali zato imaju ono što mi nemamo: srce junacko, srce veliko kao Kosovo Polje, u kojem čuvaju svoju tradiciju i vjeru pravoslavnu. Namjera Micica je bila da dotaknu te hrabre kosovske dušice, da im stave do znanja da neko misli na njih, da nisu sami i da ih bar na tren izvedu iz njihovih zatvora.

Pripreme su trajale skoro cijavu godinu, kada je jedna naizgled neizvodljiva ideja ugledala svjetlo dana. Prijatelji su pritekli u pomoć, sponzori i donatori. Projekat je nazvan "Kosovo u našem srcu - deca Kosova u našem domu." Neprospavane noći su se isplatile kada su polovinom aprila odobrene turističke vize djeci članovima KUD "Kriva Reka" iz Kosovske Kamenice, njih dvadeset. Stigli su 18. maja 2006., a doček im je organizovan u Srpskom centru u Misisagi. Dobrodoslica je bila veličanstvena, puna suza radosnica, emotivna i topla. Domaćini su se potrudili da im boravak u njihovim domovima bude ugodan i nezaboravan. Uslijedili su koncerti, izleti i putovanja u druge srpske kolonije. Dostojanstvom i skromnošću ovi malisani ne prestaju da nas osvajaju i plijene. Radost i osmjehi ne silaze s njihovih lica. Publicitet koji su dobili je bio iznad svih očekivanja. O njima je pisao Toronto Star (dnevne novine Toronta, članak u dodatku), a CityTv je imao dva priloga u svom programu. Ni jedan srpski događaj nije imao tako jaku poruku van granica srpske zajednice. Nazalost, dan njihovog povratka u Kosovsku Kamenicu se neminovno približava (28. maj) i tesko je zamisliti da se ova divna bića moraju vratiti iza bodljikavih žica, gdje će neko drugi rješavati pitanje njihovog opstanka na Kosovu.

Neosporno je da će djeca s Kosova boravak u Torontu pamtiti dok su živa. Pamticemo i mi njih, jer su nam oplemenili duše, a istovremeno postavljamo sebi pitanja: da li smo mogli više da učinimo, šta još možemo da uradimo da pomognemo našem rodu u Otadžbini. Ljubav prema rodu je ljubav prema samima sebi. Ne može nas neko drugi

voljeti i postovati, ako ne volimo sebe. Sloga je sustinsko pitanje, odatle sve pocinje, ona je esencijalan faktor za opstanak srpskog roda. Kada su u pitanju stvari od nacionalnog znacaja, mi moramo da se angazujemo i doprinesemo koliko god mozemo, jer nam je vrlo jasno da nam niko drugi nece pruziti ruku. Ostali smo sami i prepusteni sebi. Zato moramo zaboraviti na sve nesloge i nesporazume, koji nas samo unazadjuju. Inat nije vrlina. Ako nemamo nesto lijepo da kazemo o drugome, bolje je ne reci nista. Grijev ne ulazi na usta. Prihvatimo Hrista i svoje pravoslavlje u pravom smislu i ljubimo bliznjeg svoga. To je jedini i pravi put.

To je ono sto su Rada i Rade shvatili, i kao obicni ljudi samoinicijativno, bezrezervno i pozrtvovano svoje ideje sprovode u djela, koja ce nam svima ostati urezana u neizbrisiva sjecanja. Trebamo biti ponosni sto imamo dvoje, tako srcanih ljudi u nasoj zajednici. Neka njihove akcije budu samo pocetak mnogih slicnih i neka nam ih Bog cuva.

Zivjeli!

Angelina Racic

26. maj, Toronto, Kanada

'Children of war' dance
20 Serbian teens on trip of a lifetime
World back home is one of hardship
May 23, 2006. 09:45 AM
JESSICA LEEDER
STAFF REPORTER

Their trek to Toronto from a Kosovo town was long and tense: It began with a 14-hour bus ride and ended 28 hours later, after two stopovers and four wasted hours hunting for lost luggage.

For the 20 underprivileged Serbian teens who made the trip, it was anything but breezy, especially considering most had never seen a plane that wasn't carrying bombs.

But it was the chance of a lifetime.

"The first time they cross the Atlantic, that's the dream," Zoran Pavlovic, the Serbian consul general in Toronto, said after meeting with the excited group on Thursday.

The teens, who arrived last Wednesday night, are part of a high school folk-dance troupe invited to the Greater Toronto Area by Serbian-Canadian couple Rade and Rada Micic.

The pair, who live in Brampton and work as an electrician and a library technician, respectively, have spent most of their free time over the past year doing stage performances and monologues in Serbian churches and community centres in Ontario and Quebec to raise \$30,000 to pay for the trip.

Even though the couple has been in Canada for 20 years, Rada Micic said they try to maintain close ties with their homeland. Last year, Serbian President Boris Tadic presented Micic with a Humanitarian of the Year award.

Her fundraising efforts began years ago when she was inspired to help Serbian mothers searching for their lost sons, but evolved when she came up with the idea of sponsoring a vacation for some bright young teens.

"Our idea was to host children who have never seen anything except the fear and bombs and fighting," Micic said. "Every child in the world should have an opportunity to have happiness. These children are children of war."

Micic explained that the teens, who all attend the same high school, live in a Kosovo town called Kosovska Kamenica. Because the area is largely populated by Albanians, the Serbians who have decided to remain live isolated lives in an ethnic enclave that Micic called a "ghetto."

"Violence is always around the corner," she said.

Many of the teens, who speak little English, say they live with bars or wires on their windows, in fear of Albanians, and without electricity — blackouts occur daily, for four and five hours at a time. The lifestyle and future prospects in the region are dreary, Micic said, adding: "I wanted to open the window of opportunity and the future for these children, to show them there is another world out there."

Micic's plans for the teens during their 10-day visit include stops at Canada's Wonderland, the CN Tower, Niagara Falls and even the dentist. She's arranged appointments for all of them to have their teeth checked, she said, because dental work is expensive and hard to get back home.

In spite of all that, some of the teens said the most exciting thing about their first trip out of the country is the chance to people-watch. "It's interesting to see people that are not from your culture," 17-year-old Cristina Petcovic said.

Between sightseeing expeditions, the troupe — called Kriva Reka, or Crooked River — plans to stage several performances, including a three-day show on the weekend at an annual celebration of Serbian culture held at the Serbian Centre, beside All Serbian Saints Church at 2520 Dixie Rd. — part of the Carassauga Festival in Mississauga.

Speaking through a translator, the troupe's artistic director, Dragan Antic, promised that the group will give something back with their performances.

"They'll be flying on stage," he said.